

महाविद्यालयीन शिक्षक आणि शिक्षणाची आव्हाने

प्रा. डॉ. राजकुमार संतराम सुरवसे

शारदाबाई पवार महिला महाविद्यालय, शारदानगर, माळेगाव बु॥, ता. बारामती जि. पुणे.

Scholarly Research Journal's is licensed Based on a work at www.srjis.com

महाविद्यालयीन शिक्षक आणि शिक्षणाची आव्हाने या विषयावरती पेपर सादर करण्याची संधी प्राप्त झाली आहे. त्यासाठी मी आपला ऋणी आहे. या विषयावरती मांडणी करताना दोन मुख्य भूमिका आपल्या परिषदेत विनाद कराव्या वाटतात. पहिली म्हणजे भारत हा देा बहुधर्मिय समाज असलेला देा आहे. त्यामुळे भारतीय समाजापुढे धर्माचे सामाजिक पेच निर्माण होताना दिसतात. यातून धार्मिक मूलतत्त्ववाद व सांस्कृतिक राष्ट्रवाद या रूपाने जातीयवाद हा घटक तरुण पिढीसमोर भावनिकदृष्ट्या समोर येत आहे. भूतकाळातील व भविष्यकाळातील विकासाची स्वप्ने धुसर करतांना दिसतो. त्यामुळे तरुण पिढी भयग्रस्त झालेली दिसते.

दुसरी महत्वाची भूमिका अत्यंत महत्वाची वाटते आणि ती म्हणजे, महाविद्यालयीन शिक्षकांसमोरची आहे. भारत देात प्राथमिक शाळापासून ते विद्यापीठीय शिक्षकांनी राष्ट्राच्या उभारणीत सुरुवातीला मोलाचे योगदान दिलेले आहे. शिक्षक हे समाजाी संबंधित आहेत. त्यांनी मनावरती घेतले तर सामान्य जनतेच्या सामाजिक, राजकीय व सांस्कृतिक वास्तवात हस्तक्षेप करण्याची व या क्षेत्रांना विधायक वळण देण्याची क्षमता जागृत करू शकतात आणि विकसित करू शकतात. शिक्षकांच्या बुद्धीमत्तेचा राष्ट्र उभारणीत व सामाजिक चळवळीत वापर करण्यास विसर पडल्यामुळे तेही या घटकांपासून दूर गेल्याचे दिसते. त्यांना विवास व त्यांच्या सामर्थ्याची ओळख करून दिली तर शिक्षक या व्यवस्थेत बदल करू शकतात.

जागतिकीकरण व शिक्षण :

भारतात दिसणारी असुरक्षितात, भयग्रस्तता ही आपल्यापुरती मर्यादित दिसत नाही तर ती जागतिक पातळीवरती आहे. एकविसाव्या शतकाच्या सुरुवातीला प्राचीन धर्माच्या आधुनिकीकरणेवजी आधुनिकीकरणांचे धार्मिकीकरण झालेले दिसते. यातूनच दहतीचा मार्ग अवलंबिला गेला. विसाव्या शतकाच्या शेवटाने नवीन व्यवस्था दिली. त्याचे नाव जागतिकीकरण हे होय. जगातील विविध प्रदेशात त्या प्रक्रियेचे प्रमाण कमी अधिक आहे. जागतिकीकरण ही प्रक्रिया मूळात व्यापारी तत्वावर आधारलेली असल्याने उदारीकरण, तंत्रज्ञान, भांडवल व व्यवस्थापन यांच्या साह्याने ती जागतिक अर्थव्यवस्थेला बांधून ठेवते.

यातून शिक्षणाची जबाबदारी राजसंस्थेने दूर केल्याचे दिसते. शिक्षक या घटकाने आपला बचाव करून समाजाला जागतिकीकरणाचे विचार सांगणे गरजेचे आहे. आपल्याजवळ असणारी साधने व त्यातील नेमके वास्तव कबूल करून सुधारणा करणे ही खरी शिक्षणाची जबाबदारी आहे.

शिक्षणातील वास्तव :

भारतीय स्वातंत्र्य चळवळीने भारत एक राष्ट्र बनविण्याचा प्रयत्न केला. तर भारतीय राज्यघटनेने भारताला सार्वभौम, प्रजासत्ताक, धर्मनिरपेक्ष आणि समाजवादी विचार दिले. ही भारताच्या इतिहासातील एक महत्वाची घटना होय. यातून आपण विकासाचा मार्ग अवलंबिला. जागतिक परिस्थितीने राज्यसंस्थेला तीव्र स्पर्धेत उतरविले. शिक्षण हे समाज परिवर्तनाचे एक प्रभावी साधन आहे. सामाजिक बांधीलकी नसलेले शिक्षण माणसाला स्वार्थी व अहंकारी बनविते. म्हणून शिक्षणाचा उपयोग समाज हिताच्या उपयोगी झाला पाहिजे. त्यासाठी महात्मा फुले, राजर्षी शाहू महाराज आणि डॉ. बाबासाहेब आंबेडकर

यांनी शिक्षणाचे महान कार्य केले. बहुजन समाजाला पाश्चात्य प्रबोधन चळवळ समजावून सांगितली व त्याला माणूसपणाची जाणीव निर्माण करून दिली. आजच्या शिक्षकांनी हा विचार अंगीकृत करून भारतीय इतिहासाला योग्य वळण देवून समाज प्रबोधन करावे त्यातच आपले कर्तव्य आहे.

शिक्षणव्यवस्था व राज्यसंस्था :

स्वातंत्र्यानंतर आपण कोणत्या क्षेत्रात किती प्रगती केली हे शिक्षणव्यवस्था व राज्यसंस्था या घटकातून समजून घेतल असता. भारतीय राज्यघटनेने तिच्या मार्गदर्शक तत्वात चौदा वर्ष वयाच्या आतील सर्व मुलांमुलींना शिक्षण सक्तीचे आणि मोफत करण्याचे भारतीयांना वचन दिले. एकूण राष्ट्रीय उत्पन्नाच्या सहा टक्के रक्कम शिक्षणावर खर्च करण्याचे आणि त्या रकमेचा अर्धा भाग प्राथमिक शिक्षणावर खर्च करण्याचे जाहीर केले होते. 1951-52 साली शिक्षणावर केवळ 0.7 टक्के खर्च होत होता. तो 1999-2000 साली 3.90 टक्क्यांवर गेला. ही बाब समाधानाची असली तरी सरकारने दिलेली आवासने आणखी कितीतरी दूर आहेत.

स्वातंत्र्यानंतर भारतातील निरक्षरांच्या संख्येत वाढ होत आहे. पुरुषांच्या तुलनेत स्त्रियांच्या साक्षरतेचे प्रमाण कमी आहे. समाजातील दुर्बल, अनुसूचित जाती, जमातींचे साक्षरतेचे प्रमाण कमी आहे. प्राथमिक शाळेतील गळतीचे प्रमाण खूप आहे. भारत सरकारने 1985 साली प्रसिध्द झालेल्या *Challenges of Education* या अहवालात प्रसिध्द केले आहे. त्याचबरोबर 2001 च्या जनगणना अहवालात भारतातील साक्षरांची संख्या 65.38 टक्के होती त्यात पुरुष 75.85 तर स्त्रियांचे प्रमाण 54.16 टक्के आहे. अशी विषम टक्केवारी समोर येते.

शिक्षण क्षेत्रात सुधारणा करण्यासाठी अनेक आयोग नेमले. त्यांनी महत्वपूर्ण अहवाल देवूनसुध्दा त्याची अंमलबजावणी होत नाही. कोठारी आयोगाने शिक्षणातील विषमता टाळण्यासाठी महत्वाची उपाययोजना सुचविली. त्यावरती राज्यसंस्था संध्यगतीने प्रगती करताना दिसते.

वरील विवेचनातून शिक्षण या घटकाला शिक्षक हा घटक सावरू शकतो. त्याला चळवळीचे रूप देता येईल. स्वतःचे व सर्वांचे जीवन अर्थपूर्ण बनविता येईल. याची सारी शक्ती आपल्याजवळ आहे. त्यासाठी आपल्या वैचारिक कुवतीप्रमाणे योगदान देणे महत्वाचे ठरेल.

संदर्भ :

अ. रा. कामत, स्त्री शिक्षण आणि सामाजिक बदल, समाजप्रबोधन पत्रिका (मार्च 1980)

संपा. चौसाळकर अशोक, प्राचार्य नागोराव कुंभार गौरवग्रंथ, विचारवंत आणि समाज, युनिक, 2015, पुणे.

Sanjay Seth, *Subject Lessons : The Western Education of Colonial India* (New Delhi : Oxford, up 2007)